

Τὴν εἰσπραξίν διάμαζον
ἀμέσως μὲ λαιούμενα,
καὶ κοιτακίω πάταξον
γῆ τὰ καθυστερούμενα.

Πᾶν τὸν Στρατὸ τοῦ μέλλοντος, μόνο σκοπὸ τοῦ κράτους,
φόρους καὶ πάλι στὰ σκελιὰ, μὰ φόρους καὶ στοδὲ γάνους.
Κλείσε ταβτιὰ σου σήμερα οὐ κάθε βογγητὸ
καὶ οὐ πεινώνας φώναζε: Στρατὸ, Στρατὸ, Στρατὸ.

Ἐμκόρς, παιδιὰ, ταννῶσιτε χορδὰς ἀρχαίας λύρας
καὶ γῆ τὸν Βοκοτόπουλο, τὸ καθῆγμα τῆς Σῦρας,
ἀπὸ σὰν ἐφθάσαν ἐκεῖ τὰ χαροπὰ μηνύματα
παῖσαν Ντελαγραίτοιους μὲ τὰ πυροτεχνήματα.

Ὁ Βοκοτόπουλος καὶ σὺ,
ποῦ δὲν σηκώνεις μύτη,
ποδῆεις καὶ γνῶσι περισοῦ
καὶ θεῶ Μητροπολίτη,

βοήθησε σὰν δικασίας καὶ μὴ ποτὲ λησμονεῖ
ἐξ ὅσους δὲν ἐγεννήθησαν μὲ μπάριμπα στὴν Κορώνη.

ἀράς καὶ σὺ γῆ τὸν Στρατὸ, κ' ἡ νέα Ρωμφοσύνη
ὅς εἶναι κάμποσο καιρὸ χωρὶς Δικαιοσύνη,
ὅς γίνου γάθιν τοῦ Στρατοῦ παντοῦ Δικαιοσύσια
καὶ Δικασταὶ κ' Ἐπισταγείεις τὰ κάνουνε γυμνάσια,

νὰ πάρουν ὅπια Μάντιλερ κ' ὅλ' οἱ φυλακισμένοι
καὶ μὲσ' ἀπὸ τὰ κότεργα νὰ βγοῦνε γυμνασμένοι.

Καὶ σένα μ' ὄλους τοὺς τρανοὺς
καταχειροκοπῶ,
καὶ λέγε καὶ' στοὺς Συρρανοὺς :
Στρατὸ, Στρατὸ, Στρατὸ.

**Θούριτο γοργὸ
'στὸν Πρωθυπουργό.**

Τι νέος ἱππότης,
λαμπρὸς στρατιώτης,
νὰ βάλῃ σπαθί,
νὰ μὴ βαρκαθῇ.

Ὁ Κόντες προβαίνει... δὲν εἶναι σὰν πρῶτα...
φορεῖ σακαράμα, σπιροῦνη καὶ μπότα.
Κονιά του φρονεῖται
πῆσθε, καββάλα...
τοῖς χαιῖς, Κοοφράτη,
ποῦ πάλλει τὸ πᾶλα.

Ὁ Κόντες προβαίνει... δὲν εἶνε σὰν ἰσῶτα...
δὲν βάζει σακαρίνι, ψηλὸ, ρεδιγκότα.
Ρομφορα, ρομφορα,
σεπτή, κορυφα,
οὐ βλέπω πρηγῆς,
κ' ἀπὸν τὸν Ὀρφέα

πρὸς ἕμνον κινεῖς.
Ἄκράτητος πλεόν
βρυγᾶσαι σὺν λέων,
σώσας Ναπολέον.

Κοντά του πηδῶ
μὲ τρέπτο βραχί...
στρατώνες ἰδῶ,
στρατώνες ἐκεῖ.

Μοιράζει τουφέκια,
σπαθὰ καὶ φουσέκια,
καὶ τρέχουν μὲ κράνη
Δραγόνου καὶ Οὐλλάνου,
κ' ὑφόνονται σβέρκοι χροσὰ φορητομένοι
καὶ γιὰ σου ρουφραία, τοῦ λέν, γυμνομένη.

Ἐφρούσαν κράτη,
τὸ σύμπαν κροτεῖ,
τρὶς χεῖρες, Κορφιᾶτη,
τοῦ λέν κληρωτοί.

Σὲ κάθε στρατιάνα
τοὺς βλέπεις νὰ τρέχουν,
μὰ μὲς στὸν χειμῶνα
κουβέρτας δὲν ἔχουν.

Δὲν τοὺς φοβίζον πόλεμοι, μήτε Μακεδονίας,
μὰ τῆς εἰρήνης σκιάζονται τῆς περιπτυνμοῖας,
καὶ σκιάζουν τουρτουρίζοντες μὲ ἔπιλο καὶ τὴν σῶκα :
γιὰ σου, Κορφιᾶτη φιλογερά καὶ Κόντε Σακαράνα.

Ἐπέρασαν, μαζὲ παιδιὰ, σαράντα τρία χρόνια,
ἠφ' ὅσως αὐτοὺς σβέρκους μας μ' ἰδιόχρῳσα γαῖονα,
μὲ σπόρους τῆς ρητορικῆς κάθε χωράφι ὀπειραμε,
τόσους βαρβάρους γείτονας φαλάγγι τοὺς ἐπήραμε,
τόσα κατόνια ὀκάσαμε σὲ κάθε κουνενέ
Κρούτι, Χότσιος, καὶ Κανέ,
καὶ συγγενεῖς ἰθαύμασαν, ἂν κ' ἦταν περσιτό,
μόνο ποῦ λησιμονήσαμε νὰ κάνουμε Στρατό.

Χρόνια, παιδιὰ, ἠέρασαν σωσιὰ σαράντα τρία,
κ' ὄλο γενναῖο φρόνημα κ' ὄλο φιλοπατρία,
τὴν δόξα τὴν ἐφάγαμε ποῦ λέν μὲ τὸ κουντάλι,
καὶ τοῦτο δὲν τὸ λέμι ἑμεῖς, μὰς τὸ φρονάζουν ἄλλοι,
κ' ἴθαμ' σὺν Βασίλειο τῆς καθ' ἡμᾶς Ἑλλάδος
ὄσ' ἂν μοῦτοῖς στὸν κατήφορο νὰ τρέξῃ κάθε κλάδος,
κ' ὁ κόσμος μᾶς ἐρώτησε πῶς ἔγινε κ' αὐτό,
μόνο ποῦ λησιμονήσαμε νὰ κάνουμε Στρατό.

Ἐπέρασαν, μαζὲ παιδιὰ, σαράντα τρία χρόνια,
στερεωθήκαν οἱ θεομοὶ μὲ ἔξλα καὶ καθόρνια,
Βιβλιοθήκας, Στάδια κ' Ἀκαδημαῖας κίσαμε,
ἀπὸ Φραγκιάς πολιτισμὸς καὶ γνώσεις ἐμπουκίσαμε,
ἐκείνους ποῦ μᾶς ἔφταναν πᾶροι τοὺς ἐπύσαμε,
τὸν Ἐλεχγο δὲν ἔξεραμε, κ' αὐτὸν τὸν ἀποκήσαμε,
νοητολογίης πετάσαμε ψηλὰ σὺν τὸν ἀῖο,
μονάχα ποῦ ἔξεραμε νὰ κάνουμε Στρατό.

Χρόνια, παιδιὰ, ἠέρασαν σωσιὰ σαράντα τρία,
τὸ σῶκο σῶμα τῶπμα καὶ στρογγυὰ τὴν πατρία.
ἕμνοι λαῶν ἀντήχησαν γιὰ πάτρια τεμένη,
ὄ' ὅλα γίνηκαμε μπλαῆ, καὶ τὴν ἄποσταταιμένοι
γιὰ κάτ' εἰς δόξα τοῦ ὀδομοῦ κουλῆς γουγγουρητό,
μόνο ποῦ λησιμονήσαμε νὰ κάνουμε Στρατό.

Μὰ τῶρ ἄστράφει τὸ σπαθί, βουθίζει τὸ τουφέκι,
ἠελλίωσαν τὰ ψέμματα, κομμένο τὸ γέλεκι,

φρονάζουν Θεοτόκηδες, Σιμόπουλοι, κ' Ἄλεκιοι,
κ' ἐγὼ ἠηλά τὸν σβέρκο μου τετῶνο σὺν λελέκι.

Σὲ κάθε τοῖχο σήμερα Δραγόνου πανοπλία...
θέλει Στρατοὺς ὁ Βασίλειος, ὅπλα καὶ στήν Ἀγγλία.
Ἐκείνος Στρατεύματα ζητεῖ, ποῦ κἀθεταὶ σὲ Θρόνον,
κ' ἔφρτασε γενέθλια κ' ἔγιν' ἔξῆρτα χρόνων.

Μὴν ἀμφιβάλλῃ πᾶ κανεῖς,
καὶ σὺ ψυχὴ μου πέτα...
τῶπε στοὺς ἔξ' ὀμογενεῖς
ὁ Θρόνος νέτα σκέτα.

Ἄνδρες καὶ γυναικοπαιδα
πηγαῖνον σὲ στρατοπέδα,
κ' ἐγὼ πηγαῖνο πανοικεῖ,
καὶ πολέμαρχοι μερικοὶ
καταπατοῖν οἰκόπεδα.

Μὲ λορίο τρικανιτὸ
Στρατηλάτης φιεροτὸς
τρέχει τρέχει καὶ πατιτὸ
ξεφρονίζει : νὰ Στρατὸς.

Μὲ τὰ Μάνιχερα περῶντε,
πόλεμος, φουφοῦ λὰ βράκα...
γιὰ σου, Κόντε Σπιρουναῖτε,
γιὰ σου, Κόντε Σακαράνα.

Δίχως νᾶχωμε λεπτὸ
ποῖός τ' ὀπίστευε κ' αὐτὸ
πῶς θὰ κάνουμε Στρατό :

Τῶν ἀρμάτων ἡ λαγγή
φρόνημα σὺν γόσιος διει,
καὶ Ζαήμεδες μουνογὸ
πέρουντε φροιά κ' ἐκείνοι.

Μὰ κ' ὁ Φασουλῆς ὁ πάππος μὲ τὸν ἔγγονό του βλέπει
τῶθοον τοῦ κόσμου θαῦμα, καὶ μεγάλα ψάλλον ἔτη
σὲ καββάλα καὶ πεζούρα,
ζήτω ξεφρονίζει κ' οὐρα
τοῦ λιγοῦ τοῦ Σπιρουναῖτου,
καὶ τοῦ Μεγαλειοτάτου,
ποῦχε τὰ γενέθλιά του.

Καὶ κερπασεῖς ποιικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελλίας.

Νέον Ἠμερολόγιον εἰκονογραφημένον,
Νέα Ζωὴ καλοῦμενον κ' ἀντίξιον ἔπαινον.
Ὁ Χατζιδάκης τὸνομα Νικόλαος ἐκδότης,
εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Καθηγητῆς ἐν πρώτους.

Βγήκαε καὶ τὰ τραγοῦδια Γεωργίου Σημυριώτη,
καὶ χαρακτηρίζεῖ πάθος, αἰσθημα καὶ ῥίμα πρώτη.

Ἐ! σὸ Λούβρο, μὰς σὸ Λούβρο, μὲρὸς σὸ Λούβρο τὸ μὲρὸς
ποῦνα σὴν ὀδὸν Ἀλόλου καὶ ποῦδ σὺγγὰ τὸ ψάλλο.
Ἐ! φωνάζει σὲ πλουσίους καὶ σὲ φίλους ψαρλαῖους :
θέλετε τρόφιον σκευὴ, λάμπας καὶ πολυελαῖους ;
Θέλετε φουρημένα πρώτης, Περιστὸ τεκεῖ,
κρυστάλλα καὶ πορσελενάς καὶ τσαγαῖρας καὶ καὶ καὶ ;
Μὲς σὸ Λούβρο θὰ τὰ βρῆτε λαμπερὰ κ' ἄκτινοβόλα,
καὶ τοῦ ἐκατόν τριάντα γίνεται ἑκατοῦσι δι' ὄλα.
Μὲς σὸ Λούβρο θὰ τὰ βρῆτε, μὲς σὸ Λούβρο νᾶτα νὰ,
Καπελλόπουλος τὸρξίει καὶ σοφὸς τὸ κυβερνᾷ.